

Petre Ispirescu

PRÂSLEA CEL VOINIC ȘI MERELE DE AUR

Adaptare text: **Elena Ionescu, Ana-Maria Cozma**

Corectură: **Laura Ivona Dumitru**

Tehnoredactare: **Gheorghe Dumitru**

Ilustrații: **Costin Călimoceanu**

DTP: **Daniel Cozma**

Editura

ANDREAS

Era odată un împărat foarte bogat, care avea o grădină cum nu se mai văzuse până atunci. În spatele grădinii era un măr, care făcea mere de aur. De când îl avea, împăratul nu gustase însă niciun măr, căci, îndată ce se pârguiau și erau gata-gata să se coacă, venea cineva noaptea și le fura pe toate, deși grădina era strașnic păzită. În cele din urmă, fiul cel mare veni la el și-i zise:

– Tată, dă-mi voie să păzesc și eu mărul, și-ți promit că voi prinde tâlharul care ne jefuiește!

– Doresc prea mult să văd pe masa mea măcar un măr, de aceea mă învoiesc, deși nu prea îmi vine a crede c-ai să izbutești.

Multe nopți a păzit feciorul și, într-o dimineață, s-a întors foarte abătut și i-a povestit împăratului cum, pe la miezul nopții, îl apucase o piroteală nefirească și căzuse într-un somn adânc. Iar când s-a trezit, în zori, a văzut că merele lipsesc. Mai tare s-a necăjit împăratul, când a auzit toate acestea. Anul următor, când merele dădură în pârg, fiul cel mijlociu se rugă și el să-l lase să păzească mărul, dar a pătit întocmai ca fratele său.

Atunci, împăratul se hotărî să taiе pomul, dar fiul cel mic, Prâslea, îi spuse: „Tată, atâtia ani l-ai ținut, ai suferit atâtea necazuri, mai lasă-l, te rog, și anul acesta, să îmi încerc și eu norocul!”. și împăratul se învoi. Când veni primăvara, pomul înflori și legă rod mai mult ca niciodată și, când merele erau gata să se coacă, Prâslea se pregăti de pândă: își luă câteva cărți de citit, două țepușe și tolba cu săgeți. Bătu țepușele în pământ și se aşeză între ele. Într-o noapte, simți el o moleșeală, dar se lovi cu fruntea de țepușa din față.

Somnul îi pieri și, pe la revărsatul zorilor, auzi un fâșâit prin grădină. Își pregăti săgețile și, când zări hoțul scuturând ramurile pomului, trase o săgeată, apoi încă una, și se auzi un geamăt înăbușit, după care se făcu liniște. Când se lumină mai bine, culese câteva mere și le duse tatălui său. Împăratul nu-și mai încăpea în piele de bucurie și nici că mai voia să știe de hoții. Prâslea îi arăta dâra de sânge și-i spuse că va merge să prindă vinovatul. Frații mai mari, geloși pe izbânda lui, căutau prilej să scape de el. Așa că se învoiri bucuroși să-l ajute.